

Nemere István

KALVA, VAGY KALVA

Nagykönyv-kiadó

Nemere István

Halva vagy halva

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2017

ISBN 978-963-453-049-7

adamo books kiadó

TARTALOM

ELSŐ RÉSZ: ÜTKÖZZ A FALBA!.....	4
MÁSODIK RÉSZ: HALÁLOS VERSENYFUTÁS !.....	41
HARMADIK RÉSZ: ÉLETRE-HALÁLRA !.....	81
NEGYEDIK RÉSZ: EPILÓGUS !.....	107

ELSŐ RÉSZ ÜTKÖZZ A FALBA!

EGY

Május 31. Csütörtök.

A fény éles felvillanása megvakította a madarakat.

A fényből kicsapó tűz leégette a tollukat.

Az iszonyatos dörrenés azonnal megsiketítette őket.

A robbanás lökeshulláma a levegőben messzire vetette a vak, feketére égett kis testeket. Mindegy volt már nekik – az első tizedmásodpercben elpusztultak. Még szálltak a levegőben, de nem a szárnyuk vitte őket. Aztán amikor a földre zuhantak, a külsejük már nem is emlékeztetett madárra. Semmire, ami valaha élt. Kis fekete rögök voltak, hamar elenyészők, egykorvolt életdarabkák.

Velük repültek a fák ágai, amelyeken eddig ültek. Egy útszéli fatörzs is kidőlt. Vastag volt, legalább ötvenéves. Most egy láthatatlan erő törte ketté, sárgásfehér csonkja, mint embercsont, meredt fel. Szilánkosan tört. Az is elpusztult abban a pillanatban. Gyökereinek többé semmi köze sem volt a lombokhoz, amelyek az útszéli ároktól messzire repültek. Ágak tucatjai kapaszkodtak össze, fölöslegesen. Még együtt, de már holtan.

Sűrű fekete füst csapott fel. Roncsok égtek. Felismerhetetlen fémtömeg, egy teherautónyi kráter mellett, több helyen is. Égészszag a levegőben. Égett hús szaga.

Emberhús szaga.

KETTŐ

Május 31. 06 óra 31.

Kirch, Luther utca

Hubert felébredt.

Megszokta már, hogy ilyenkor kell felkelnie. Hat-harminckor. Most egy percet késett? Nézte az órát, nem hitt a szemének, de az utolsó számjegy 1-esről 2-esre váltott a digitális számlapon, ez rögtön lökést adott neki: kipattant az ágyból. Fürdőszoba, első menet, ilyenkor csak amit nagyon kell. Majd reggeli után lesz egy második menet is, borotválkozás, esetleg hajmosás. Egy pillantást vetett a mosdó fölött a tükörbe: tényleg kell haját mosnia? Most egy pillanatra szembekerült önmagával, nem nagyon szokta magát nézegetni még borotválkozás közben sem, ilyenkor az arca egy megformázandó munkadarab volt, ujjával tapogatta előbb a szőrt, majd annak egyre simább helyét, alig gondolt rá, hogy ez egy arc, és éppen az ő saját arca. Most is otthagya a látványt, nem akart ezzel foglalkozni. Kipattant a konyhába, és hanem is túl ügyesen, de begyakorolt mozdulatokkal kapta elő a tojásokat, a sonkát, meg ami kellett. A serpenyőt tegnap reggel nem tudta elmosni, nem maradt rá idő, este a kollégáktól búcsúzott. Most sebesen elmosta, mígnem grafitszürkén csillant a belső oldala. Teflon ez is, már minden teflon, műanyag, villámgyors, egyszer használatos, denagyontiszta, csakönöknekcsakittcsakmost, hiperszuperübernagyszerű, hívjon minket azonnal! És persze, küldje a pénzt, amilyen gyorsan csak tudja.

Igyekezett felülemelkedni a világ tökéletlenségén. „Ez az utolsó napod, Hub!” – mondta benne egy hang, de nem nagyon figyelt rá. Persze tudta, már régen tudta, május vége egyben a szolgálat vége

is lesz. Formálisan ma még dolgozik a felügyeleten, május harmincegyedikén tizenhét óra nulla-nulla percig tart a szolgálat, a munkaidő, az élet.

De abban is majdnem biztos lehetett: nem kell bemennie. Ezt már megmondták tegnap is. Elbúcsúztatták a kollégák. Aki a helyére lép, holnap reggel áll munkába. De tudhatják a „cégnél”, hogy ő már csak ilyen: ma délután ötig nem tesz majd mást, csak készenlétben áll. Erre mondták régen, hogy „lelkiismeretes”. Ma vajon ismerik még ezt a szót?

- Olyan a dumám, mintha öreg lennék! – fakadt ki hangosan, önmaga ellen. De rögtön hozzá is tette, már csak belül, hang nélkül: „Negyvenhárom vagyok. Tizennyolc évesen kezdtem az utcán, most körzetfelügyelő vagyok, úgy is mondják, hogy *ellenőr*, illetve az voltam máig. Huszonöt év, az huszonöt év.”

Nem tudott mit kezdeni magával. Mindenesetre megmosta a haját, megborotválkozott. Máskor ilyenkor már úton van. A lakásbérlet is lejár pár napon belül. A holmijából azt, ami tényleg fontos, elszállíttatta egy raktárba. No, és megvette a repülőjegyet Mauritiusra. Erről odabent is tudnak, tegnap éppen ő maga mesélte el nekik. A pezsgő persze elég olcsó volt, és nem is hűtötték be rendesen... No, mindegy. Ha visszajön Mauritiusról, majd keres valami munkát. „Nem fogok negyvenhárom évesen lábat lógázni. Egy jó biztonsági szakemberre itt, ott, amott is szükség lehet.” Ezt a vidéket is unta már. Ezek a szabályos városok a szabályos lakóikkal. Minden elvágólag, és mindig minden működik, úgy, ahogyan kell. Mások számára álmom lehet itt élni, Európa közepén. De neki ez már sok volt a jóból. No, sebjaj, gondolta, ma estére ennek is vége szakad.

Dél előtt kilenc óra lett, és az órák mintha mind elromlottak, lelassultak volna. Talán meg is álltak, mert az idő alig akart múlni. Lézengett, próbált olvasni. Odakünn felemelkedett a nap, kezdett meleg lenni. Egy ingben kiült a csöppnyi erkélyre, elnézett a kisváros fölött. Aztán beült a kocsijába. Ami fontos: az iratai, a pénze, a bankkártyája – úgyis nála volt. Egy kis ideig érezte, hogy valami hiányzik, aztán rájött, hogy mi az: a fegyvere.

Tegnap este azt is leadta, ma már ne kelljen ezért külön bemennie a kapitányságra. Elindult.

HÁROM

Május 31. 09 óra 51 perc.
Neuburg szélén

- Amikor ezt még csak tervezték, én már itt laktam. A környezetvédők sokszor túntettek ellene, mégis felépült – mondta Fouget és önkéntelenül megnyalta az ajkát. Kiszáradt a szája. Ideges volt.

- Nyugalom – felelte Almon, és Fouget jól tudta: átlátott rajta, tudja, miért beszél ilyesmiről, és miért nedvesíti meg az ajkát. Ideges, hát persze. Egy ilyen lépés előtt? Almon alaposan megnézte magának a társát, pedig ismerte őt, évek óta. Fouget nem éppen magas, se nem délceg, mióta nem találkoztak, jól meg is hízott. Kissé kopaszodik is már, pedig ő sincs még ötven. Mintha valami bajusz-kezdeményt is növesztett volna, csak nem tekintélyesebbnek akar látszani? – futott át Almon fején. Ugyan, hol lehetne tekintélyes Fouget? A felesége előtt, aki már évek óta csalja egy iskolaigazgatóval? A két lánya se figyel rá, és mióta nem dolgozik rendesen, hát lassan láthatatlanná vált. Almon is tartott ettől az utóbbi hónapokban. De ő nem láthatatlan, minden nap alaposan megszemléli magát. Fouget-val ellentétben ő bizony sovány, talán még izmos is, a régi sportolások nyoma megmaradtak. Fél fejjel magasabb az átlagnál, és ha behúzza a hasát, senki nem mondaná, hogy elkényelmesítette a jólét, mert nem is. Amikor azt kérdezte valaki két héttel ezelőtt, hogy szeretne-e sok pénzt keresni, nem kért gondolkodási időt. Kék szemével pillantott most maga elé. Biztos kézzel vezette a kormányt. Kemény a keze, és ha nem elég, van fegyvere is. Hiszen az kell neki. Nekik.

A bejárathoz széles út vezetett. Egy teherautó jött ki éppen, látták a fehérre festett sorompót, ami előbb felemelkedett, nagy, figyelmeztető mutatóujjat imitált, majd visszasüllyedt a helyére, hogy elállja az útjukat. A háttérben több nagy, szabályos épület, ablakok nélkül. Elnagyolt lego-kockák. Mindegyik halványzöldre festve. Csak a porta külön kis épülete más színű, a két sorompóval, az egyik elé belülről sorakoznak, akik kimennének. A másik a befelé menőket állítja le. Mint most őket. Az egyenruhás biztonsági őr fontossága tudatában lépett ki – fekete egyenruha, vakító fehér ing, sötét nyakkendő, bal karján a cég jelzése. A mellén csak egy szó: SECURITY. Fouget elhúzta a száját. Mintha az angol nélkül már nem is lehetne mozdulni, miközben száz emberből csak hatnak az anyanyelve, kilencvennégynek viszont nem. A portásfülke falán a szerény felirat: NEUBURG PAPIRMALOM.

- Készülj – mondta Almon halkán. Lába a féken, balkeze az ablakemelő gombján, most lefelé eresztette. Az őr pontosan ott állt, ahol szerinte, majd ha megáll a kocsi, a vezetőülés oldalablaka lesz. Nagy gyakorlata lehetett. Unalmas lehet itt állni éveken át minden nap, gondolta a férfi.

- Jó napot! – a biztonsági embernek erős luxemburgi akcentusa volt. Almon ugyanúgy felelt:

- Jó napot. Rendőrség. – és felmutatta az igazolványát. A melléte lévő ülésen ugyanazt tette Fouget is. Az odanézett, de mire a tekintete befogta volna Fouget igazolványát, a férfi közömbös arccal csúsztotta vissza zakója zsebébe. Kifogástalan öltönyt viseltek mindketten, nem sötétet, de nem is túl világosat. Valahol a mustárszín és a halványbarna között. És persze fehér inget, nyakkendőt. Mint az őr. „Kollégák vagyunk”, mondták a ruhadarabok, és így az öltönyök is egyenruhává lényegültek. – A Megsemmisítő Csarnok irodájában van dolgunk.

Ugyanebben a percben megszólalt a telefon a Megsemmisítő Csarnok kettős irodájában. Tony Oren unottan felvette. Sűrű fekete haja a fejére tapadt, és csak egy rövid ujjú inget viselt. Mióta ilyen fura az éghajlat, hát odakint már most, május végén nagyon meleg van. Energiatakarékosság, szokta mondani a főnök, és sajátkezűleg csökkenti a légkondicionáló teljesítményét a távirányítóval. De ma nincs bent a főnök.

- Megsemm... Kettős – mondta. Így szokta. A „megsemmisítés” olyan hosszú szó, ráadásul nem is jelent valami nagyon kellemeset. Még akkor sem, ha itt csak tárgyakkal szoktak végezni. Bizonyos értelemben azért nem pusztul el itt semmi. Majd újjászületik. Ez az igazi Reneszánsz, szokta mondani a kedvesének. Aki szintén férfi.

- Surmeuse, rendőrkapitányság – mondta egy üde női hang – Ön a Megsemmisítő Csarnok irodavezetője?

- A helyettese vagyok. A főnök ma nincs benn.

- Tehát Tony Oren úrral beszélek? – kérdezte a nő komolyan. „Tudják a nevemet is!” – csodálkozott Tony, ugyanakkor büszke volt.

- Én vagyok.

- Kapcsolom Blomberger rendőrkapitány urat! – és egy kis szünet támadt a készülékben. Tonynek eszébe jutott, hogy párszor látta már a kapitányt a tévében, de soha nem nyilatkozott a médiának. Vajon milyen lehet a hangja? Most megtudja.

- Blomberger – mondta egy kemény, férfias, határozott hang. És nem tette hozzá a ragját. Mintha eleve mindenkinek tudnia kéne, kicsoda ő. Persze, a titkárnő már felvezette. Tony bemutatkozott volna, de a kapitány közbevágott:

- Tudom, ki ön, és nincs sok időnk. Egy bűnügyről szereztünk tudomást, amelyet a tettesek most kezdenek megvalósítani. Néhány zsák használt pénzt akarnak elrabolni. De egy beépített emberünk révén tudomást szereztünk a dolgról.

Tony érezte, hogy előnti az izgalom. A homlokán verejtékcseppek jelentek meg, a hangja egy kicsit reszketett:

- Köszönjük a bizalmat, kapitány úr, de...

- Semmi de. Már oda is küldtem a két legjobb emberemet, mindjárt jelentkeznek önnél. Kell majd pár ezer használt bankjegy, és egy kis akció az ellenőrzött sorszámmal. Mindenben segítse őket,

kérem!

Ez a *kérem* persze olyan volt, mint egy *parancsolom!* Tony nem is mert ellenkezni, de őszintén szólva ilyesmi eszébe sem jutott. Blomberger kapitány még annyit mondott: „Ennyi, köszönöm!” és letette a kagylót. Tony nagyot lélegzett, és állt volna fel, hogy szóljon valamelyik kollégájának, amikor ismét megszólalt a telefon:

- Porta vagyok. Két úr szeretne bejutni önhöz.
- Tudok róluk. A rendőrség, igaz? Jöhetnek.

A portánál az őr megnyomta a sorompó emelőgombját, és csak annyit mondott:

- D, mint Dávid épület, hátul balra.

Még el sem indultak, amikor csörgött Almon mobilja. Lassan hajtott a nagy lego-kockák között, itt-ott láttak nyitott ajtókat, teherautók álltak hátrébb, itt sárga-piros villástargonca tolatott.

Almon tudta, ki jelentkezik, hiszen ezt a mobilt is tőle kapta. Csak „ő” hívhatja. Hát lenyomta a gombot, a füléhez emelte:

- Piros-Egy.

- Lila-Egy. A Megsemmisítő Csarnok helyettes vezetője, Tony Oren.

- Tony Oren – ismételte Almon, és mire kimondta, a készülék elhallgatott. „Lila-Egy” befejezte, ennyi volt a mondanivalója. És így is beszéltek meg előre. Almonnak most csak a névre volt szüksége. Megkapta.

A D-épület bejáratánál egy fehér furgon parkolt. Almon mellé állt. Itt ugyan nem volt kijelölt parkolóhely, de csak merjen szólni valaki! Fouget kipattant, harciasan körülnézett – vagy így leplezte, hogy fél? Almon csak egy figyelmeztető pillantást vetett rá, most már nem beszélgethettek, majd határozott léptekkel ment a kétszárnyú üvegajtóhoz. Láta, hogy hátul, a D épület másik végén éppen kitolat egy üres teherautó. A rakománya már odabent van. Vajon a papírmalomban most mit örölnék? Bankjegyeket? Talán nem véletlenül nevezik ezt Megsemmisítő Csarnoknak. Aligha csupán használt csomagolópapírt vagy régi rongyokat hordanak ide. Valami értékesebbet. Az elnevezés árulkodik.

A két férfi felment az emeletre. Valahonnan a közelből dübörgést hallottak. Az emeleten az egyik fal üvegből volt. És bár látszott, hogy hangszigetelt, azért a zaj, ha tompán is, de átszűrődött. Ráláttak a földszintes csarnokra, amelynek teteje viszont magas volt. Daruk láncán acélhorgok lógtak le. Egy gömbformájú, ezüstösen csillanó fémszerkezet foglalta el a csarnoknak csaknem a felét, a teteje majdnem a síneken futó darukig ért. Az egyik oldalon keskeny lépcsőn mehetett fel egy ember, és éppen volt is ott valaki. Egy ablakon nézett bele a gömbbe, aztán a szájához emelt kis készülékébe mondott valamit. A dübörgés a falakon át feljött az emeletre is, érezték a lábuk alatt. Alig észrevehetően, de remegett a padló. Aki itt dolgozott, biztosan megszokta már, észre sem veszi. Almon és Fouget észrevették. Idegenek voltak.

Tony Oren a szobája ajtajában várta őket. Bár nem látták, Almon érezte, hogy a többi szobában is van még egy, vagy két személy.

- Tony Oren úr?

- Igen. Én vagyok, önök pedig nyilván a rendőrök.

- Rendőrtisztek – helyesbített Almon szenvtelenül – Blomberger kapitány úr küldött minket.

Kettőjük között ő volt a főnök, ez látszott. Fouget keveset szólt, és a folyosón is egy fél lépéssel a társa mögött jött. Igyekezett titkolni, mennyire izgul. „Ha ez sikerül, Istenem, elhúzókn innen, soha többé nem látnak erre felé!” – fogadkozott némán.

- A kapitány úr felhívott, de nem mondta el a részleteket – így Tony.

- Azért vagyunk itt. De előbb arra kérem, gondoskodjon róla, hogy senki se lásson minket.

- Ezt hogy értsem?

- A tettesek egyike, akik után nyomozunk, itt dolgozik önöknél. Igen, a papírmalomban. Nehogy feltűnjön neki a jelenlétünk.

Tony Oren csak a fejét ingatta. Hogy mik vannak! De nyitott volt.

- Hát persze, kérem. Mit mondjak a kollégáimnak?

- Hogy egyelőre maradjanak itt fent az emeleten. Mondja azt, hogy odalent ez takarítóbrigád az irodai folyosót méregteleníti valami vegyszerrel, ezért körülbelül fél óráig ne jöjjenek ki.

Oren csak kicsit csodálkozott. Hát igen, ezek a rendőrök mindenre gondolnak. A nyomozók már csak ilyen okosak. Még sohasem látott igazi rendőrnnyomozót, csak a tévés krimisorozatokban, de azokról tudta, hogy színészek, hát nem hitt bennük. De ezek itt láthatóan valódiak. Még eszében volt a két perccel ezelőtti találkozásuk. Nem nyújtottak kezet, de ez a főember, aki a nevét nem is mondta, egy pillanatra hanyagul elővillantotta az igazolványát. És Oren látta a fényképét is. Mintha kicsit fiatalabb lett volna a lézergravírozott képen. Hát igen, az igazolvány pár éves lehet.

Oren telefonált a másik helyiségekbe. Almon figyelte – két emberrel beszélt, tehát ennél többen nincsenek itt az emeleten. Aztán leszögezte:

- Kaptak nemrégben egy szállítmányt Kelet-Európából.

Oren nem csodálkozott, hogy tudnak róla. Az ő tévés világában is így volt: a rendőrök mindenről tudomást szereznek. Bólintott:

- Igen, tegnap délután érkezett, egy tonna használt ötszáz és száz eurós bankjegy. Nagyon használtak, tudja, ott keleten az emberek össze-vissza gyűrik a bankjegyeket. Sokkal hamarabb elhasználódnak, mint errefelé...

Almon alig észrevehetően emelte fel a kezét:

- Térjünk a tárgyra. A bankjegyek sorszámait már összeírták?

- Most van folyamatban.

- Az ötszázásokkal kezdték, gondolom...

- Igen, ez szabály. Minden szállítmányból a legmagasabb címletekkel kezdünk, majd onnan megyünk lefelé.

- Mennyi ötszáz van?

Oren felvett egy papírlapot az asztaláról. Még mindhárman álltak, egymással szemben. Fouget közel az ajtóhoz, és néha kifelé fülelt. Nagyon remélte, hogy nem jár erre senki. Az iroda ablaka egy másik, ugyanilyen szögletes épületre nézett. Nincs senki, aki beláthatna ide. Így jó.

- Egymillió darab.

- Pont annyit hoztak Keletről?

- Igen. A beküldő nemzeti bankoktól megköveteljük ugyanis, hogy mindig kerek mennyiségeket továbbítsanak, lehetőleg százmilliós tételekben. Minden országból havonta egyszer küldik az elhasznált euró-bankjegyeket, amiket mi semmisítünk meg... Hallják ezt a halk dübörgést? Dolgozik a szerkezet.

Almont ez nem lepte meg. Tudta, hogy ezt fogja hallani. Megmondták neki előre.

NÉGY

Május 31. 09 óra 57 perc.

Valahol Kloster környékén

Az asszony kinézett az ablakon. Látta a lányát a kis kútnál. Valakivel beszélt. Hogy nem tud erről leszokni! Minek folyton másokkal barátkozni? Ebből semmi jó sem származik! Két kézzel kapta el a botját, amit mostanában mankó helyett használt. Ha elég ügyes volt, nem kellett két mankó a hóna alá, az különben is olyan szánalmas látványt kelt. Egy alumíniumbot, szabályozott hosszal, és karra simuló tartóval, meg egy markolattal, amit egész tenyerével jól megfoghat, no, ez sokkal jobb. Aztán máris a lakókocsi ajtajában állt. Meleg volt, az ajtó nyitva, a gyöngyfűggönyt alig húzta félre, már ordított is:

- Lindaaaa..!

A lánya nem is nézett hátra, csak intett a kezével, Ida tudta, hogy ez neki szól. Linda aztán még mondott valamit a másik nőnek, majd felvette a világoskék vizeskannát, és eljött a rozsdás fémcsaptól. Az itteniek ezt hívják kútnak. Az elhagyott parkolóban valaha nagy élet lehetett, volt egy étterem is, meg diszkó, és talán fagyaltos bódé, és pénzváltó. De mióta megépült a sztráda, szinte senki nem jár ezen az úton. A vendéglőt el sem tudták adni – öt éve lóg rajta a tábla: „ELADÓ – FOR SALE”, de nemhogy a külföldieket, a hazaiakat sem érdekli. Mióta Ida megszerezte itt ezt a lakókocsit – olcsó volt –, azóta nem látta, hogy bárki is körüljárta volna azt a roskatag épületet, vagy felhívta volna a tábla aljára biggyesztett telefonszámot.

Ida még várt a rozsdás küszöbön, míg Linda otthagyta a kutat és elindult vissza a kannával. Az asszony egy pillanatra mintha a múltba csöppent volna, sajátos időutazást képzelt, igaz, csak egy pillanatig tartott. Mégis, visszaugrott majdnem harminc évet. Linda talán három éves lehetett, sohasem felejt el, világoskék ruhácska volt rajta és talán fehér cipő, amikor ő hívta azon a tengerparti nyaraláson. Rögtön otthagyta kicsi homokvárát, és szaladt feléje. Vagy akkor nem is volt rajta cipő, hiszen a homokban mezítláb játszhatott? Akkor bezzeg rögtön jött a hívásra, anyuci engedelmes kislánya. És apucié is volt, persze. Ida összeszorította a fogát, talán csikordult is, pedig vigyáznia kell rájuk, már alig van belőlük. Talán emiatt múlt el rögtön az emlék, és a vele járó ritka, jó érzés. Amikor Linda még kicsi volt és ártatlan... Hát ez régen volt, gondolta Ida, és megfordult. Valami ebédet kéne csinálnia. Mindjárt tíz óra, ilyenkor szokta elkezdeni. De valahogy most ehhez sem volt kedve. Odacsoszogott a konyhapulthoz. A pénzüket a biztosító hónapról hónapra számlára utalta, és kártyával vették fel. Ida kártyája itt volt a gáztűzhely melletti kopott konyhaszekrény felső polcán, az egyik porcelán fűszertartó alatt. El kell dugni, mert sohasem lehet tudni... Az ajtót éjszakára bezárják, az ablak kicsi, azon ugyan nem mászik be senki. És valaki mindig van itthon. „Főleg én”, gondolta. A botot a kopott asztalhoz támasztotta, „ezt a terítőt is kicserélhetnénk már”, jutott eszébe. De hát az ilyesmire sohasem jut pénz. Kevés, amit kifizetnek nekik, hónapról hónapra. Érdekli is az államot az, akit egyszer már rokkantnak nyilvánított, csak kolonc a nyakán, naná!

Ida ápolatlan volt, negyvennyolc éves, haja egy éve nem látott fodrászt, ruhaként egy régi fürdőköpenyt viselt, melyen elől egy égett folt ásitott. Egyszer túl közel állt a tűzhelyhez. Lehet, hogy részeg volt. Bár állította, hogy ő sohasem az. Szinte hallotta a lánya hangját: „Egyszer odakozmálsz, mama!” Ida arcán kelletlen grimasszal kivette a CURRY feliratú kis edényt. Már csak ez a porcelán maradt, szinte mind összetört már, ami valaha volt. És nem csak a porcelánok, sóhajtotta Ida. Levette a polcról a kártyát, és visszatette az edényt.

A félig nyitott ablakon át látta közeledni Lindát. A lány alig észrevehetően sántított. Az a gazember mindkettőjüket elintézte. A harag felnőtt benne, de le is csillapodott szinte azonnal. Naponta többször jutott eszébe a volt férje, és már régóta tudta: fölösleges idegesítenie magát. Mit is tehetne ellene? Ennyi év után?

Linda előbb föltette a kannát a legfelső lépcsőfokra, aztán az egészséges lábával fellépett. Addigra Ida is odaért a kártyával. Egy pillanatig nézték egymást, nem kellett sokat beszélniök. Évek óta együtt éltek. Itt. Linda csak annyit szólt:

- Felveszem a zöld ruhámat.

„Az túl rövid”, mondta volna Ida, mint régen, amikor Linda még kamaszlány volt, ám a fiúknak már tetszett. De már régen nem szólhat semmit. Lindának összesen talán öt ruhája van. Régen szeretett öltözködni. De hát régen minden másmilyen volt. Az életük is. Legfőképpen az.

- Mit hozzak neked? – kérdezte Linda. Közről nézte az anyját, egy másodpercig. Kilenc éve laknak együtt, hét évig a városban, ahol Lindának munkája is volt. De jött a válság, Lindát elbocsátották, és ide költöztek. Itt se munka, se semmi. Abból a kevésből élnek, amit a rokkantaknak adnak. Látta az anyja sovány arcát. Megszokta már a tekintetét. Azt a ragadozó szempárt, a szájából és orrból szinte összeállt csőrt, a karmos kezeket. Ida mindent megkaparintana, amit csak lehet. És egyre rosszabb vele. Minél kevesebb a pénze, annál többet akar. Többről álmodik. Fanatikusan hiszi, hogy a két, egykor összeroncsolt lába helyett is vehetne újakat. Pénzért. Sok pénzért.

Ida is nézte a lányát. Harminc éves elmúlt. „Te jó ég! Tizenhét se voltam, mikor szültem. Az apja meg tizenhét, csak tizenhét. Az a bandita.” Egy jó kozmetikus sokat segíthetne rajta. Linda nem szép, de érdekes. Régebben sportolt is. Erős alkat. Néha nem bírja ki egyedül, bemegy a városba, van, hogy csak két nap múlva kerül elő, és nem mesél semmit. De Ida érti, hogy ilyenkor férfival volt. Jobb is így, legalább ennyi öröme legyen ebben az elátkozott életben. Ő is csak egy pillanatig nézte Linda arcát, aztán végignézett rajta, látta az olcsó ruháját meg a viseletes szandálját. Lehet, hogy nem kéne most elengedni? Az előérzet csak egy pillanatig villant fel benne, majd kialudt, mint egy elfújt mécses.

- Pizzát, naná. Sonkásat – mondta, fölöslegesen. Ha pizza, akkor mindig sonkásat kér. Ida már csak ilyen. Linda a konyhapult mellé vitte a kék kannát, feltette. Ronda egy élet ez, a lakókocsiban. Se villany, se víz. És most már mindig itt fognak élni? Linda nemegyszer érezte, hogyan gyűlik benne a harag. A legszívesebben üvöltene, bele a világba, nappalba és éjszakába. Ha azzal segíthetne bármin is. Elmenne a városba, munkát keresne. De akkor ki vigyáz Idára?

- Átöltözöm, és felkapok a bringára – mondta félhangon.